

det Hele er lige for Alle. Det forekommer mig, at man i en demokratisk Forsamling — og vi ere jo alle Demokrater — maa prise denne Ordning, selv om den er forbunden med visse Ulemper, og selv om den kunde taale i Tiden, efter som man vinder mere Erfaring, nogen Omændring, det tør jeg ikke dømme om; naturligtvis er der intet Suldkomment, men rent principielt taget er det en stor Gøvnst. Jeg veed ikke, om Nogen, der har Arbejde i Arbejdsverelserne, ikke vil indrømme, at det er behageligt for os at kunne gaa derover og se Sagerne efter, imod som før, da vi gjerne først efter Kloffen halv Et turde vente at faae Bibliothekaren i Tale, saaledes at vi ikke kunde sætte os ind i de forskellige Sager, som vi skulde benytte Bibliotheket til, naar Forhandlingerne vare begyndte, naar vi ikke havde været saa lykkelige Dagen i Forveien at have paa rebe Haand, hvilke Hjælpeidler vi skulde benytte. Jeg veed ikke, om de, der kjende disse Forhold, ville negte, at det er en Forandring til det Bedre, eller om de, der gaa igjennem vore Læsesale, ikke ville skjønne, at de Blade, som der bruges, dog ville være i Stand til at gjøre nogen mere Nytte nu end under de tidligere Forhold. Da jeg tror, at det efter den hele Maade, hvorpaa denne Sag er taget, er rigtigt at faae disse Spørgsmaal frem enkeltvis, er der en Ting, jeg ikke skal undlade at nævne, af hvilken somme ærede Medlemmer maafe ikke have følt saa megen Gene som Andre, nemlig at man, naar man bliver nødt til under en Forhandling at sjerne sig til et eller andet Arbejdsverelse for at udføre et eller andet Arbejde, men dog vil være tilstede ved Afstemningen, da kan være vis paa ikke at blive glemt. Telegraf-apparatet er en overordentlig heldig Indretning, det bør ogsaa komme frert. Der er mange forskellige andre mindre Spørgsmaal, der her kunde komme frem, jeg skal endnu nævne et. De Herrer kunne erindre, at, naar de kom op ad den laasede Dør ved Trappen, havde vi i Vestibulen i det ene Hjørne op mod Binduet et Forhæng, bag hvilket det var alffens Skramleri mellem hinanden, man kaldte det en Budstue, men det var ingen Stue. Dette er nu ordnet anderledes; forskellige Lokaler, der laa fuldstændig brak, ere komne til Benyttelse, og nu vil man sige, at Alt dette skulde være overflødig. Nei, det er saa lidt overflødig, at jeg paastaar, at vi have endnu altfor smaa og indskrænkede Lokaler, saa at Udvalgene mange Gange ikke kunne komme til at arbejde af Mangel paa Plads, og at man putter Udvalg paa 11—15 Medlemmer ind i et Lokale, der ofte ikke er halvt saa stort, som det en enkelt Embedsmand har til Kontorlokale i andre Bygninger, og naar man nu putter Udvalg paa 11—15 Medlemmer, der efter at have arbejdet 4—5 Timer i Salen, med en Times Mellemrum skulde fortsætte deres Arbejde i Udvalget, ind i et Lokale, der kun er halvt saa stort som den Leilighed en en-

kelt Embedsmand har til Kontor i andre Bygninger, saa mener man, at om man fik lidt bedre Ventilation og ved Forandring af Kaffelovne og Varmeapparater en mere ligelig Varme, skulde Udgifterne dertil være af den Art, at man skulde være bange for at se dem anvendte. Jeg vilde ønske, at vi i den Henseende kunde blive endnu lidt mere skjønfont behandlede med Hensyn til Plads, end vi hidtil ere blevne, men det er dog efter min Opfattelse overordentlig priselig, et de indskrænkede Lokaler, der ere tilbelte Rigsdagen i de store offentlige Bygninger, man har, blive benyttede paa en nogenlunde rimelig Maade. Jeg kan heller ikke negte, at jeg med Hensyn til Rigsdagstidenden betragter det som en stor Fordel, at vi haade har en vis bestemt Subscriptionspris for det Hele og en Subscriptionspris for de enkelte Dele. Benyttelsen af Rigsdagstidenden stiger ikke ubetydelig, og jeg vil sige, at, efter at denne Forandring er indført, er der aldeles ingen Fornødenhed for at uddele den til de enkelte Kommuner, thi det kan let gaa dermed, ligesom vi nu sende Lovtidenden til enkelte Kommuner, saaledes at somme faae Exemplarer deraf og somme ikke, medens man i mange Kommuner ikke har nogen bestemt Plads til en Bogsamling eller har Nogen til at sørge for den, saa at disse Exemplarer kun blive til Makulatur, naar Mavet er omme. De Kommuner, der ønske at anskaffe sig Rigsdagstidenden, ville nok kunne have Raad til at staffe de 5 Rd. tilveie, naar i Dvrigt Betingelserne ere tilstede, f. Ex. Bibliotheksal osv. Jeg har ved at læse Forhandlingerne ved 1ste Behandling af denne Sag og ved i Dag at høre den ærede Forslagsstillers Ytringer fundet Anledning til at fremhæve disse Bemærkninger, thi jeg kan ikke negte, at det efter min Erfaring kun er Fremskridt, der i denne Henseende er gjort, og at der endnu, dersom Forholdene tillade at udføre det, staar meget tilbage at ønske, ogsaa af Hensyn til omhyggeligt Fremme af vore Arbejder, naar overhovedet vore Arbejder kunne blive fremmede. Med Hensyn til det finantzielle Mellemværende er der et Par Gange baade ved 1ste Behandling og ved denne streift ind paa Spørgsmaalet om Rejsedøtjæværelser. Jeg tør ikke videre gaa ind derpaa, da det ikke bestemt foreligger; men jeg vil sige, det er ogsaa et Spørgsmaal, som der er gjort et Nummer af, og jeg kan ikke negte, at der ved den Maade, hvorpaa enkelte af disse Spørgsmaal ere fremdragne og offentlig omtalt i Pressen, er sigtet til bestemte Personer, for at antyde, at de maafe var visse Folk eller en vis Side, der ikke anvendte det samme Hensyn mod dem selv som mod Andre. Det ærede Medlem har stillet sit Forslag her for saameget som muligt at indgaa dette ved 1ste Behandling, men det har imidlertid, naar han har hentydet til enkelte Exempler, alligevel faaet det samme Stær. Jeg